

Štamungu bili smo skloni Franjinu pojavu primiti više kao čudno svjetlo s Neba, u kojem se gube ljudski tonovi i elementi. Međutim p. Čuk nam je s velikom sigurnošću, ugodnom lakoćom i sa izvrsnom psihologijom isklesao nutarnji lik sv. Franje, tako da je s njega obrisao svu patinu dalekog vremena i nejasnu maglicu legende, koja je uvijek i po snazi i po ljepoti zaostajala za njegovim autentičnim licem i duhom. Razvoj, transformacija u »sliku Sina Božjega« te duhovno sazrijevanje i kod Franje kao i kod svih drugih smrtnika podliježe općem zakonu hrvanja Milosti s otporom fizičkih, zemaljskih i animalnih snaga. Mada je ubrzo izrastao u duhovnog orijaša, ipak ni kod njega nije bilo ništa na preskok i bez povezanosti. Sve je u osnovi bilo zajedničko djelo čovjeka i milosti, zato sve ljudsko, općecovječansko i blisko. I u njemu je Milost sve susrela, što sreća i u nama. Zato nam je kroz ovu knjižicu postao još bliži i draži.

Izrađujući nutarnji lik sv. Franje p. Čuk je često puta na blistav i lapidaran način formulirao misli i zapažanja, koji se doimlju kao snažni i svježiji aforizmi. Za ovaj život sv. Franje možemo slobodno reći, da je to roman, u kojem ništa nije izmišljeno.

Još jednu stvar treba istaknuti: P. Čuk zna ne samo fino zapažati i misliti, nego i vrlo lijepo pisati. Ima pasusa, koji su pravi mali literarni biseri. Poezija bez patetike i namještenosti. Poezija čista, svježija i prirodna kao duša sv. Franje. Mada je tematika po sebi sva ozbiljna, Čukova se poezija uklapa u nju posve prirodno, lako i ugodno. Dah Sveca-pjesnika i akordi njegova »Hvalospjeva Stvorova« svu knjižicu prožimlju, nadahnjuju i nose. Knjiga je zaista čisti užitak i obilna, vedra pouka. Iz nje nam živo i uvijek aktualno govori jedan od onih, koji su Krista čuli punim sluhom pa nijedan korak od toga časa nisu napravili promašen.

Kako je lijepa i zdrava metafizika, koju je Franjo ostvario na sebi i na onima, koje je zahvatio svojim dahom. Kako su plitke naše isprike, da se i mi toj struji svim bićem ne podamo!

Fra STANKO VASILJ

»ECCE, QUAM BONUM...« (Ps. 132, 1)

(S jedne korone)

Neki sam dan ponovo osjetio istinitost one: »Kako je dobro i kako je ugodno, kad braća stanuju zajedno!« A sa mnom i svi drugi prisutni svećenici.

Bila je korona u župi M. Prometno je teže pristupačna, pa ipak nas se je sabralo petnaest svećenika. Među njima i Dekan susjedne dekanije. Pozvao ga je Domaćin, da održi tom zgodom, uz svečanu sv. Misu, svećenicima i vjernicima, prigodnu propovijed.

Bilo je tako lijepo. Po svemu se je vidjelo i osjećalo, da je domaći župnik — taj je ujedno i dekan — revan Božji svećenik. Zar bi se inače sabrao tako lijep broj vjernika na sv. Misi; u kasni predpodnevni sat?! Bilo ih je oko tri stotine. I žena i djevojaka, i muževa i mladića, i djece. I svi su se tako lijepo ponašali u crkvi. Sabrano su slušali propovijed, oduševljeno pjevali, pobožno se molili.

Propovijed je bila evandeoski jednostavna — ističemo to kao pohvalu! — ali puna topline i uvjerenosti. Preosjetili smo svi pri-

sutni, i svećenici, i vjernici, svu čarobnost svetoga Božjeg zajedništva, što povezuje svećenike i vjernike u čvrstu cjelinu, Osobito je zgodno, da u takvim prigodama istaknemo važnost vjerničkih molitava i žrtava za dovoljan broj svećenika i za našu svećeničku svetost i revnost.

Dekanov govor i izvještaj, četiri elaborata mladih svećenika, pa iza svakog referata debata — sve je bilo na visini. Teme su bile zgodno izabrane i solidno obrađene. A debata je pokazala, da su duhovni pastiri ukopčani u život, da poznavaju i osjećaju sve suvremene probleme i da žive za svoje stado.

Posebna je čast dana najstarijem svećeniku. Ali nesamo radi starosti i časti, što je starci treba da uživaju u Božjem Kraljevstvu na zemlji, nego i radi mladenačke svježine njegova duha i rada: ponajrevniji je u dekaniji, pun elana, skroman i jednostavan, uvijek spreman da primi svaku dobru i pametnu sugestiju; a uza sve to, što je uglavnom bio na seoskim župama, i njegovo ponašanje i njegova pastorizacija imaju sve finese grada i gradske pastve.

Ali je iskazana posebna čast i prisutnom Doktoru teologije radi njegove teološko-juridičke spremne i pastirske revnosti. A bilo je dano iskreno priznanje i najmladima radi njihove hvale vrijedne svete snalažljivosti i revnovanja.

Inače je vladao duh iskrene duhovne radosti, za stolom se je isicala sveta umjerenost, dolazio je, i kod starijih, i kod mladih, u punoj mjeri do izražaja smisao za vrlo ugodan humor, humor bez bolnog zabadanja, i prava bratska ljubav. Ljubomoru i drugim sitničavostima nije bilo nigdje traga. I, kad bi se pojedinci razilazili u mišljenju, nije bilo žučljivosti, već međusobno poštovanje, elegancija u riječima i u ponašanju. Pred Dekanom-Domaćinom i drugim starijim svećenicima i najmlađi su osjećali, da su jednakopravna braća. Nitko se od starijih nije nadmetao ni pokazivao tendenciju afirmiranja.

Dekan je cvao. Imao je i zašto. Ali je za sve lijepo i ugodno na toj koroni baš on posebno zaslužan. Davao je ton i svojim srdačnim dočekom svakog pojedinca, i svojom širokom gostoljubivošću, i otmjerenim rječnikom u svom dekanskom izvještaju (više je hvalio, nego kudio; a, gdje je trebalo nešto i prigovoriti, rekao je jasno, ali kroz smijeh, moleći i biranim blagim riječima) u vodenju debate, te u svojim zdravicama i razgovoru za stolom.

Doista je lijepo i ugodno, kad braća u miru i ljubavi stanuju zajedno! Ali možemo i prestilizirati tu svetopisamsku misao: Lijepo je i ugodno, Bogu nadašve drago i hvalevrijedno, kad se svećenici na svojim sastancima i u svojim zajednicama ponašaju i osjećaju kao braća.

F. K.

CURSILLO, NOVO PASTORALNO SREDSTVO

Voditelji duhovnoga življenja iščejo nove metode s katerimi bi vrnili modernemu, zmaterializiranemu človeku živo krščansko zavest. Ljudje so nasplošno še verni, in jih ni težko navdušiti za izredne verske slovesnosti ali zvbati na romanje; drugače pa ravnajo, kadar Cerkev zahteva od njih dosledno življenje po veri in odpovedo, če je treba pokazati svoje prepričanje okolju v katerem živijo.